

Viešpats arti tų, kurių širdys sudužusios, išgelbsti tuos, kurių dvasia nusižėminusi. /Ps 34, 18/

2011 m. geužė Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 4 (108)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Sinodo rūmai Vilniuje, Pylimo 7, 1939 m.

JĖZUS GETSEMANĖJE

Lektoriaus Evaldo Tamariūno pagrindinės mintys homilijai pagal Mt 26, 36-46, skaitytai per katecheto ordinacijos egzaminą dvasininkams.

Evangelisto Mato 26 skyriaus 36-46 eilutėse skaitome bene vieną iš pačių jautriausių, žmogiškai šilčiausių Evangelijų ištraukų: Getsemanėje Viešpats Jėzus keliems mokiniams atsiskleidė kaip paprastas žmogus: kenčiantis, nuliūdęs, trapus. „Mano siela mirtinai nuliūdusi“, - Petru, Jokūbui ir Jonui tarė Mokytojas.

Į Getsemanę Jėzus su mokiniais įžengė po Paskutinės Vakarienės – Atsisveikinimo Vakarienės. Nors mokiniai dar nesuvokė to, kad Vakarienė su mylimu Mokytoju yra paskutinė, ir net užmigo per Jėzaus liūdnąją maldą sode, tikiu, kad jų miegas nebuvo ramus.

Koks mokinyš galėtų ramiai miegoti, kai Mokytojas kalba tokius gąsdinančius žodžius: „Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų mane išduos... Mane išduos dažantis kartu

su manim duoną dubenyje...“. Tačiau nors ir neramus jų miegas, bet jis buvo silpnesnis už nerimą...

Tad po Vakarienės, Getsemanėje, Jėzus pasilieka su savo pirmaisiais mokiniais – tvirčiausiais iš mokinių, tai yra su žvejais... Regis, Mokytojas ieško kažko, į ką galėtų atsiremti: „Likite čia ir pabudėkite kartu su manimi“.

Tačiau net ir šie pirmieji – atrodė, tvirčiausieji! – pasirodė besą tik žmonės. Jėzui karštai meldžiantis jie tuoj pat užmiega...

„Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas,“ – su kartėliu priekaištauja Mokytojas. „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą,“ – išpėja Jėzus ir grįžta melstis...

Getsemanės tyloje aidi neviltis: „Tėve, jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė“...

Silpnas Mokytojas ir dar sil-

pnėsni mokiniai... Užuojautos verti nugalėti žmogeliai... ar tikrai?

Mokiniai miega ir dvasiškai miegos iki Sekminių – dienos, kai Šventosios Dvasios įkvėpti pasklis po pasaulį nešti Gerosios Naujienos iki pat savo kankinančios mirties.

O Mokytojas? Anuomet, Getsemanės ūkyje aidėjo ne vien gailios aimanos ir nevilties žodžiai: „Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“, – perduoda evangelistas Matas Jėzaus ryžtą. „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau... tebūna ne mano, bet tavo valia“, – jam tarsi antrina evangelistas Lukas.

Getsemanėje Jėzus Nazaretis nugali savo žmogiškąją prigimtį ir tampa tuo, kuo, regis, trumpam pamiršo esąs – Dievo sūnumi. Mokytojas Jėzus Getsemanėje tapo Viešpačiu: mūsų Išganytoju ir Atpirkėju... Amen.

Knygius Petras Jaunius

Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugija bei biržiečių klubas „Krivulė“ gegužės 12 dieną Vilniaus mokytojų namuose pakvietė į Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios kuraatoriaus, kultūros mecenato Petro Januševičiaus-Jauniaus (1913 02 17 – 2010 05 02) atminimo vakarą. Pirmoje vakaro dalyje buvo pristatyta Astridos Petraitytės sudaryta knyga „Knygius Petras Jaunius“ – memuarai, archyvinė medžiaga, pažinojusių prisiminimai.

Petras Januševičius gimė ev. reformatų šeimoje Papilio valsčiaus Jokniūnų kaime, Biržų apskrityje. Jau ankstyvoje jaunystėje pradėjo dirbti knygyne, galvojo apie teologijos studijas, svajavo vykti misionieriauti į Afriką ar Aziją. Prasidėjęs Antrasis pasaulinis karas visus lūkesčius sužlugdė. 1944 m. į Lietuvą vėl išengus sovietų kariuomenei, kunigo Petro Dagio rūpesčiu Petras Januševičius su žmona Stefute ir dvejų metų dukrele Violeta žvejų kateriu pasiekia Švediją. Tada galvojo, kad traukiasi tik kelioms savaitėms, gal mėnesiams, tad ketverių metų sūnus Algirdas liko pas senelius. Jį vėl pamatys tik po keleto dešimtmečių...

Pokario metais pabėgėliai iš Baltijos šalių Švedijoje nesijautė visiškai saugūs, tad 1949 m. šeima persikėlė į Kanadą, įsikūrė Toronte. Čia 1950 m. Petras įgyvendino dar Švedijoje gimusią idėją – įkūrė leidyklėlę „Baltija“, gyvavusią keletus metų, joje savo pirmąją knygą „Metūgės“ išleido Birutė Pūkelevičiūtė. Kanadoje P. Jaunius įgilo elektrotechniko specialybę, dirbo radarų statytoju. Uždirbdamas vidutinį atlyginimą, dosniai aukojo lietuviškai veiklai, jo paramos sulaukė ne vienas autorius ir leidėjas. Kanadoje P. Jaunius sukaupe vertingą egzodo bei protestantiškos literatūros biblioteką, kurią parvežęs į Lietuvą dedikavo Reformatų Sinodo bibliotekai, o kol ši atsikurs,

pavedė globoti Reformacijos draugijai. Ši biblioteka dabar saugoma Kėdainių krašto muziejuje. 2000 m. mirus žmonai, P. Jaunius galutinai grįžta į Lietuvą, įsikuria Vilniuje. Globojamas sūnaus šeimos, čia praleidžia paskutinįjį gyvenimo dešimtmetį.

*

Atminimo vakarą pradėjęs Reformacijos draugijos pirmininkas prof. dr. Sigitas Kregždė, P. Jauniaus kraštiečio, prisiminė, kaip 1992 m. įsikūrus nekonfesinei Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai, ji įgijo dosnų mecenatą – P. Jaunius rėmė draugijos sumanymus, Lietuvos Reformacijos pradininkų paminklo idėją, Lietuvos ev. reformatų naudojamo 1942 m. laidos giesmyno perspausdinimą ir kt.

Doc. dr. Ingė Lukšaitė pasidžiaugė dar viena Reformacijos draugijos inicijuota knyga. Pasak jos, knygos sudarytoja puikiai surinko ir pateikė faktus, knyga yra įdomi ir atskleidžia turiningą P. Jauniaus gyvenimą. Kalbėdama apie šiandienos Lietuvą, I. Lukšaitė pažymėjo, jog valstybėje vyksta nesusikalbėjimas tarp įvairių institucijų, tvyro nihilistinės nuotaikos, emigracija tirpdo jaunimo gretas. I. Lukšaitė paragino šią situaciją palyginti su P. Jauniaus kartos išgyvenimais, bėgant nuo karo baisumų. Kokia tai turėjo būti šeimos tragedija, kai tapo aišku, kad vėl pamatyti artimuosius greičiausiai nebėra jokios vilties... P. Jaunius buvo atidus kultūrinio gyvenimo stebėtojas ir ne vieno leidinio mecenatas tiek iševijoje, tiek Lietuvoje. „Nesuklysiu pasakydama, jog dėl tokių žmonių, kaip P. Jaunius, esame gyvi ir išlikome kaip tauta. Jis buvo žinantysis darbo vertę, tylus kultūros darbininkas,“ – kalbėjo I. Lukšaitė.

Knygos sudarytoja rašytoja Astrida Petraitytė, Vilniaus ev. liuteronų parapijos narė, papasakojo, kad pažintį su P. Jauniumi beveik prieš dešimtį metų nulėmęs atsitiktinumas – žurnale „Naujasis židinys“ perskaitęs jos straipsnį, P. Jaunius ją susirado ir pranešė paskyręs premiją. Pažintis virto bendradarbiavimu ir bičiulyste. Autorė apgailestavo, kad galbūt ne visą P. Jauniaus kultūrinio palikimo reikšmę pavyko suvokti, jam dar esant tarp mūsų, tad viliasi šia iš archyvų gimusia knyga gražinsianti bent dalį skolos.

Rašytoja Giedra Radvilavičiūtė papasakojo pirmiau susipažinusi su P. Jauniaus dukra Violeta Kelertiene, literatūrologijos profesore, kai 1994-1997 m. su vyru kalbininku Giedriumi Subačium gyveno Čikagoje. Su Petru Jauniumi asmeniškai pirmą kartą susitiko tik tada, kai jis jau buvo parvažiavęs į Lietuvą, teko su juo nemažai bendrauti paskutiniaisiais gyvenimo metais.

*

Knygą išleidusios leidyklos „Apyaušris“ vadovas dr. Mykolas Mikalajūnas, Lietuvos ev. reformatų Konsistorijos prezidentas, pasidalijo mintimis apie mecenatų svarbą knygų, ypač krikščioniškų, leidybai. Vilniaus ev. reformatų parapijos kunigas Raimondas Stankevičius padėkojo knygos sudarytojai ir leidėjams už P. Jauniaus atminimo įamžinimą.

Tarp prelegentų pasisakymų knygos ištraukomis vakarą pavairino skaitovai – ev. reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ nariai Merūnas Jukonis ir Viktorija Liauškaitė.

Antroje vakaro dalyje doc. dr. I. Lukšaitė pasidalijo išpūdziais iš neseniai Vilniuje surengtos tarptautinės mokslinės konferencijos,

Arvydas Valionis pristato būsimą Biržų monografiją. Autoriaus nuotr.

skirtos S. B. Chilinskio (1631-1668) Biblijos vertimui į lietuvių kalbą. Per penkerius metus išversta Biblija buvo pradėta spausdinti Londone 1660 m., deja, paprašius Lietuvos reformatų sinodą lėšų, susilaukta neigiamo atsiliepimo apie vertimo kokybę. Manoma, kad Sinodo igaliotinio J. Božimovskio vertinimas galėjęs būti ne visai objektyvus, nes šis pats vertė į lietuvių kalbą Naująjį Testamentą ir turbūt norėjo, kad būtų išspausdintas jo vertimas, taip pat neaišku, į kokių kalbų Biblijos tekstus orientavosi vertinimo komisijos nariai. Chilinskis vertė iš olandų ir hebrajų kalbų, o recenzantai, matyt, lygino su Vulgatos lotyniškuoju ir Dancigo Biblijos (1632 m.) lenkišku tekstu. Šiandien žinomi išlikę tik trys nebaigtos spausdinti Chilinskio verstos Biblijos Senojo Testamento fragmentai.

Vakaro pabaigoje „Versmės“ leidyklos vadovas Petras Jonušas pristatė „Lietuvos valsčių“ šimtatomės monografijų serijos projektą. Šiuo metu jau yra išleisti dvidešimt penki tomai. Į susirinkusiuosius kreipėsi monografijos apie Biržus sudarytojas Arvydas Valionis, prašydamas rengiamai knygai pateikti medžiagos apie krašto istoriją, vietas ir asmenybes ar kitaip prisidėti. Monografiją apie Biržus ketinama baigti 2013 m. Atminimo vakarui pasibaigus, grupė jo dalyvių aplankė P. Jauniaus ir urnoje į Lietuvą drauge su juo grįžusios žmonos kapą Vilniuje Sudervės kapinėse.

Kęstutis Pulokas

Vilniaus parapijiečių šventėje skambėjo Šventojo Rašto ištraukos

Jau tampa gražia tradicija kasmet susiburti ant Merkio kranto, parapijiečių Aurelijos ir Dano Arlauskų namuose. Šįkart ne tik skaitytas Šventasis Raštas, bet ir sulaukta labai gražios miškininkų padėkos už pasodintą Radvilų ažuolyną.

Ši parapijos šventė nuo buvusiųjų skyrėsi tuo, kad susitikta ne rudenio, kaip būdavo iki šiol, bet dar nesužydus sodams – gražų gegužės šeštadienį. Pasisveikinus su gamta (vieni ėjo parymoti prie Merkio, kiti sveikino ratus virš sodybos sukančius gandus, treči labai idėmiai klausėsi gegutės kukavimo ir dar visokių kitokių garsų) ir šiek tiek pasistiprinus, susibūrė bendrai maldai, skaitė Evangeliją pagal Luką.

Ypatingai gražiai kaimo garsų fone skambėjo pasakotojo evangelisto Luko (lekt. Evaldas Tamarionas) balsas: „Daugelis jau yra mėginę išdėstyti raštu pasakojimą apie buvusius pas mus įvykius, kaip mums perdavė nuo pradžios savo akimis mačiusieji ir buvusieji žodžio tarnai“. Labai atsakingai į skaitomą tekstą išgilio ir Angelas (kurt. Mykolas Mikalajūnas), Zacharijas (D. Arlauskas) bei kiti skaitovai.

Danguolė Juršienė, Radvilų

ažuolyno idėjos autorė ir viena pagrindinių jos įgyvendintojų, perdavė miškininkų padėką ir kiekvienam Ažuolyno sodintojui įteikė Asvejos regioninio parko direktoriaus Rimanto Glamboko pasirašytą liudijimą. Dokumentas sukėlė daug džiaugsmo ir pasididžiavimo, nes jame juodu ant balto parašyta, kad konkretus asmuo 2011 m. balandžio 16 d. sodino Radvilų ažuolyną Dubingių girininkijoje Asvejos regioniniame parke, skirtą reformatų bendruomenės stiprinimui ir istorinių asmenybių – kunigaikščių Radvilų atminimui. „Tegu šis miškas – miško bičiulių dovana ateities kartoms – bylos Jums apie meilę miškui, gamtai ir Tėvynei. Tegul Jūsų pasodinti ažuoliukai užaugs ažuolais galiūnais. Tegul ažuolo jėga ir didybė stiprins kiekvieną Jūsų gyvenimo dieną. Miškas Tau padėkos!“ – sakė D. Juršienė.

Po to į didžiąją šeiminkų keptuvę buvo supjaustytas puspaltis lašinių, 18 svogūnų ir sumušti 72 kiaušiniai, kuriuos maišė ir į labai gardžią kiaušinienę pavertė pats namų šeiminkas Danas, prieš tai dar ir pirtelę iškūrenęs...

Šventė baigėsi leidžiantis saulei.

InfoRef.lt

Radiny's Biržų reformatų bažnyčios palėpėje

2010 m. antroje pusėje skaitytojus pasiekė įdomi ir labai vertinga knyga „Diagnozė: bibliofilija“. Jos sudarytojas ir leidėjas, žinomas kaunietis bibliofilas bei antikvariato savininkas Vidmantas Staniulis kartu su 49 bendraminčiais šiame esė ir straipsnių rinkinyje (jų 49) diskutuoja apie bibliofilijos istoriją, supažindina su itin retomis knygomis, kalba apie save bei kolegas.

320 puslapių knygoje yra 700 spalvotų iliustracijų. Tiražas – 500 egz., iš jų 100 – vardiniai, skirti XXVII knygos mylėtojų draugijos nariams ir kitiems su knyga savo gyvenimą susiejusiems žmonėms.

Tokio pobūdžio leidinio apie senąsias knygas ir knygius Lietuva dar neturėjo, nes sovietinė valdžia labai šnairai žiūrėjo į senų knygų ar periodikos kolekcionavimą.

*

Šis leidinys – kultūros paminklas visiems šių dienų (ir mirusiems) bibliofilams, kurie savo dideliu pasiaukojamu bei pasišventimu surado, išsaugojo ir praturtino visos Lietuvos kultūrą.

Tikėkimės, kad atsiras ir naujų jų sekėjų (nes tai užkrečiama ir nepagydoma reta liga), kurie aukotų savo laisvalaikį, sveikatą, lėšas, siekdami surasti bei sugrąžinti į Lietuvą viską, kas tik siejasi su šiuo vardu, o visuomenę pradžiugintų naujais atradimais.

Jame V. Staniulis aprašo vieną iš savo knygų ieškojimo istorijų:

Štai vienas pusiau komiškas mano jaunystės nuotykių vaizdelis, išlikęs juodraštyje. Dažnai viešėdavau savo žmonos senelių namuose Biržuose prie Širvėnos ežero. Vasarą ten buvo malonu poilsiauti, valtele pasiirstyti, na, ir seneliams padėti.

Vieną spalio sekmadienį besisvečiuojant Biržuose, močiutė paprašė pavėžėti ją į bažnyčią. Mudu su žmona maloniai sutikome ir net evangelikų reformatų pamaldose dalyvavome. Po pamaldų užkal-

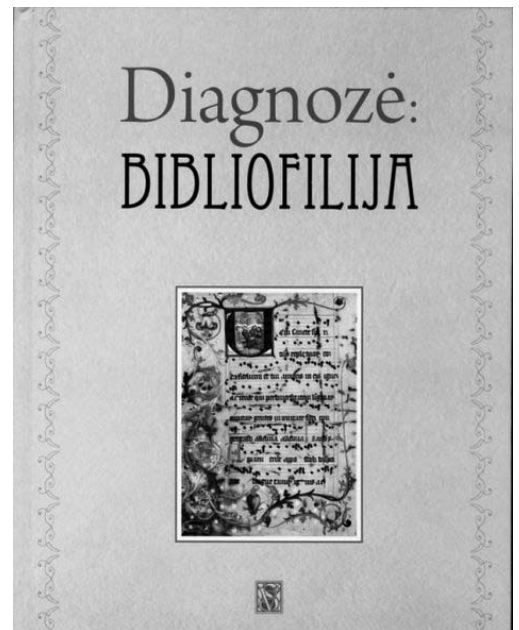
binau pastorių (kunigą – „Vr.ž.“ past.), kalbą pakreipdamas apie senas knygas. Daug gražbyliauti nereikėjo, pastorius pasiūlė užlipti ant bažnyčios aukšto, pridurdamas, kad ten turėčiau rasti kai ką, kas turėtų sudominti. Papildomai raginti nereikėjo. Paprašę kaimyno, kad senutę parvežtų į namus, užsiropštėme ant bažnyčios aukšto.

Abu netekome žado, pamatę didžiulę stirtą knygų beveik iki stogo. Norint pasiekti sukrautas pačiame viršuje, reikėtų lipti kaip į kokį kalną. Pradėjome raustis. Kokią knygą beatverstum – tai įdomi. Daugiausia XIX – XX a. pradžios leidinių vokiečių ir lenkų kalbomis. Lietuviškų knygų mažiau, dauguma jų leistos jau Nepriklausomybės laikais. Aptikome ir keliolika knygų su autografais. Jos priklauso brolių Jono ir Martyno Yčų, Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios istorijos profesoriaus (teologijos daktaro, kunigo – „Vr.ž.“ past.) Povilo Jakubėno bibliotekoms. Manau, ten glaudėsi ir ankstesnių tos bažnyčios dvasininkų bibliotekos. Radome kiek toliau sukrautus Biržų spausdintuvės leidybos likučius – po daug vienodų egzempliorių knygų.

Į atskirą krūvelę atrinkinėjome tik, taip sakant, pačius perliukus, pačias įdomiausias knygas. Mums besidarbuojant nejučiom prabėgo kelios valandos....

Kai kitą kartą susitikau su pastoriumi, jis aprodė bažnyčios palėpės užkaborius ir papasakojo daug įdomių dalykų. Parodė pilną konteinerį knygelių „Šventojo Apaštalo Petro laiškų“, išleistų 1938 m. Šiauliuose. Ten buvo sukrautas visas 1000 egzempliorių tiražas, gal net nepradėtas platinti.

Kitoje vietoje pamačiau tvarkingai sukrautus vienodo dydžio ryšulius. Šeimninkas papasakojo, kad tai 1939 m. Išspausdinta „Biblija tai esti visas Šventas Raštas Seno ir Naujo Testamento“. Bažnyčioje buvo sukrautas visas nebrošiūruotas tiražas, trūko tik pirmojo lanko ir viršelio. Tai turėjo būti tryliktasis

Knygos „Diagnozė: bibliofilija“ viršelis

Liudviko Rėzos išverstas Biblijos leidimas, kuriam nepavyko paplisti tarp tikinčiųjų. Ankstesni šios Biblijos leidimai dažnai buvo spausdinami Vokietijoje. Lieka tik spėlioti, kad ir šis naujausias leidimas gal būt buvo spausdintas Berlyne, bet prasidėjęs Antrasis pasaulinis karas nutraukė darbą. Jau niekas negali pasakyti kaip ši nebaigta spausdinti Biblija atkeliavo į Biržus. Gal buvo sumanyta čia, Lietuvoje, ją užbaigti, bet tikriausiai sutrukdė prasidėjusi pirmoji sovietų okupacija ir jos įkandin atūžęs karas (25–26 psl.).

Spėju, kad jam teko susitikti su Biržų evangelikų reformatų parapijos klebonu, superintendentu Povilu Jašinsku. Tačiau evangelikai reformatai ar liuteronai savo kunigų nevadina pastoriais. Apmaudu, kad spaudoje vis dar pasitaiko tokių mums nemalonių išsireiškimų. Įdomu, ar dar kas yra likę iš tos minėtos knygų stirtos?

Algirdas Žemaitaitis

*

Motinos dienos šventė Vilniaus parapijoje

Vilniaus ev. reformatai Motinos dienos sekmadienį pradėjo išėjusiu Amžinybės motinų, močiucių ir kitų artimųjų paminėjimu Kapinių šventėje Kairėnų kapinėse.

Motinos diena Lietuvoje tradiciškai švenčiama pirmą gegužės sekmadienį, o Vilniaus parapijoje pirmas mėnesio sekmadienis – jaunimo pamaldos. Todėl nieko nestebino, kad bažnyčioje matėsi daug jaunų, nematytų veidų, buvo giedamos radviliečių pamėgtos giesmės, parapijos klebonas kun.

Tomas Šernas pasveikino negausiai susirinkusias mamas, močiutes... Šventės tęsinys buvo perkeltas į Biblijos draugijos patalpas, į kurias ne visos vyresnio amžiaus moterys ryžosi keliauti, ir nepamatė jaunimo sugalvoto, vaikų nuoširdžiai, su užsidegimu ruošto spektakliuko apie Raudonkepuraitę, Facebook'ą ir vilką.

Širdingai dėkinga jaunimui ir vaikučiams už spektaklį. Ir nebijau vartoti žodžio „spektaklis“, nes tai buvo TIKRAS spektaklis.

Malonus akiai ir mielas širdžiai. Džiaugiuosi, kad mūsų parapija turi tokį kūrybingą, nepailstantį jaunimą. Scenarijaus autoriai – Justas ir Donalda puikiai sumastė fabulą: neįkyriai didaktinį turinį, už artistus tekstą skaitė skaitovai ir jaunesiems artistams nereikėjo „kalti“ vaidmenų, drebėti, kad nesusimaišytų. Spektaklis buvo tikras dar ir dėl to, kad buvo „fiksuojamas“ ateities kartoms kvalifikuoto, diplomuoto operatoriaus Antano... (Filmukas bus parodytas Sekmadieninės reformatų vaikų mokyklėlės uždarymo šventėje). Išradingasis jaunimas mažuosius artistus apdovanojo ilgu, sudėtingai įpakuotu saldiniu, kurį reikėjo draugiškai visiems pasidalinti.

Buvo ir vaisėmis apkrautas stalas, ir tradicinės tulpės Mamytėms bei visoms pajėgusioms atkulniuoti į statų kalną (LBD patalpas) senjorėms.

D. Gudliauskienė

Panevėžiečiai sveikino kunigą R. Stankevičių

Priešpaskutinį gegužės sekmadienį Panevėžio evangelikų reformatų bendruomenės nariai į pamaldas evangelikų liuteronų bažnytėlėje rinkosi itin šventiškai nusiteikę. Tikintieji džiaugėsi, kad jiems patarnauja iš Vilniaus važinėjantis kunigas Raimondas Stankevičius, kuriam gegužės 14 d. buvo įteiktas I-ojo laipsnio medalis „Už nuopelnus Vilniui ir tautai“.

Šis apdovanojimas dvasininkui, drauge su kitais – tuometiniu Kauno savanorių vadu Vitalijumi Straleckiu, buvusiu kariuomenės vadu generolu Jonu Kronkaičiu, buvo įteiktas Kaune, Karo muziejuje, minint Partizanų, kariuomenės ir visuomenės vienybės dieną.

Panevėžio parapijos tikinčiųjų vardu dvasininkui dėkojo seniūnė Palmyra Griciūnienė ir parapijos tarybos pirmininko padėjėja Sigita Audickienė. Jos trumpai akimir-

kai tikinčiuosius grąžino į Sausio 13 – osios naktį, kai tūkstančiai lietuvių atsiliepė į raginimą taikiai ginti Lietuvos Nepriklausomybę ir budėjo prie Lietuvos Radijo ir televizijos pastato S.Konarskio gatvėje. Tarp jų buvo ir būsimasis evangelikų reformatų dvasininkas Raimondas Stankevičius.

Kunigas prisiminė, kaip vienas Sovietų armijos kariškių mestas sprogstamasis paketas sprogo visai netoli nuo jo. Kraupūs tos tolimos nakties įvykiai kasdien primena praeitį ir Laisvės kainą. Teikdamos gėles dvasininkui, moterys nepamiršo padėkoti už tai, kad R.Stankevičius buvo ir tarp savanorių, kurie į saugesnę vietą išnešė sužeistą, o vėliau nuo traumų mirusį, kėdainietį Alvydą Kanapinską.

Panevėžio evangelikai reformatai didžiuojasi, kad jiems tarnauja

Panevėžio ev. reformatų bendruomenės vardu kunigą R.Stankevičių sveikina Sigita Audickienė

kunigas, kuris, sovietų okupantams užėmus Lietuvos radijo ir televizijos pastatą, kartu su kitais bendraminčiais buvo LR Seimo gynėjas.

Gražina Dagtė

Pavasaris dovanoja tau...

Mūsų parapijiečio Alfredo Naktinio ir buvusios „Giesmės“ choro vadovės Tamaros Blažienės vokalinių kūrinių rinkinys „Pavasaris dovanoja tau“ buvo pristatytas kūrybos vakare gegužės 13 d. Aklųjų kombinato koncertų salėje. Vakare skambėjo tik Alfredo žodžiais ir Tamaros muzika (kartais ir žodžiais) sukurtos dainos. Jas atliko ne tik profesionalūs solistai: sopranai Jūratė Vizbaraitė ir Kristina Beliauskaja, „Triumfo arkos“ dalyvis tenoras Algirdas Bagdonavičius, bet ir muzikos mokyklos „Lyra“ LASUC (Lietuvos aklųjų ir silpnaregių ugdymo centro) skyriaus mokiniai. Jie papirkto klausytojus nuoširdumu, betarpiškumu.

Įsiminė A. Bagdonavičiaus padainuotas romansas (Alfredo eilės, Tamaros muzika) bei daina – epas „Odisejas“ (Tamaros muzika ir žodžiai). Vakarą vedė žurnalistas, spaudos apžvalgininkas Juozas Šalkauskas.

Tamarą Blažienę buvę „Giesmės“ choristai pažįsta per 20 metų. Atrodė, žinome apie ją viską – visus jos talentus, pomėgius. Atėjome į vakarą nusiteikę išgirsti naujų Tamaros ir Alfredo kūrinių, jų kartu sukurtų giesmių esame net giedoję. Choro vadovė Tamara tiksliai išsiversdavo ir „patogiai“ pritaikydavo žodžius giesmėms iš kitų kalbų. Tą daro daugelio chorų vadovai, o protestantiškų kūrinių lietuvių kalba ypač mažai. Bet, kad

Tamara rašo eiles ir dar kokias! Ir ne tik tekstus dainoms. Jos eilėraščiai, vakaro pabaigoje įtaigiai perskaityti J. Šalkausko ir aktorės Alvydos Čepaitytės Sipienės, buvo siurprizas visiems salėje sėdėjusiems. Eilėraščiai parašyti, kaip pati Tamara sakė, važiuojant į darbą ar iš jo, tokia puikia lietuvių kalba, kad galėtų pavydėti ir profesionalūs poetai... O juk Tamara lietuviškai prabilo tik atvykusi gyventi į Vilnių pas tėvą, būdama šešiolikos metų. Ne be reikalo sakoma, kad muzikinė klausosvarbiausia mokantis kalbą.

Tamara iki šiol moko muzikos negalius vaikus, padeda atsiskleisti jų talentams, integruotis į visuomenę, kuria jiems muzikines pjeses, dainėles. Taip pat ji yra įkūrusi graikų dainos instrumentinį – vokalinį ansamblių „Patrida“ (Tėvynė). Šio kolektyvo atliekamomis graikų dainomis buvo užbaigtas nuotaikingas Tamaros ir Alfredo kūrybos vakaras.

D. Gudliauskienė

Kuo kvepia pavasaris

Kuo kvepia pavasaris?

-Ištirpusio sniego balutėm.

Kuo kvepia pavasaris?

-Pirmąja žole ir žibutėm.

Kuo kvepia pavasaris?

-Gležnučiais serbentų lapeliais.

Kuo kvepia pavasaris?

-Klevais, kur pražydo prie kelio.

Kuo puošias pavasaris?

-Varveklių karoliais lediniais.

Kuo puošias pavasaris?

-Kačiuokų sagutėm pūkinėm.

Kuo puošias pavasaris?

-Berželių žaliais auskarėliais.

Kuo puošias pavasaris?

-Saulučių margais kilimėliais.

Kuo žavi pavasaris?

-Besiskleidžiančiais pumpurėliais.

Kuo žavi pavasaris?

-Skaidriųjų miškų akvarele.

Kuo žavi pavasaris?

-Lakštingalų chorų saldybe.

Kuo žavi pavasaris?

-Atbundančia meilei gyvybe.

Niekieno namai

Slenksčio niekas nemina,

Daržo nesodina.

Apleistų jazminų

Styro stagarai.

Dilgelių priviso.

Lopais skardos tįso.

Durų nēr iš viso,

Išdaužti langai.

Kėpsio lizdas senas,

Kur kadais gyveno

Ir linksmai laleno

Du balti gandrai...

Naktį vėjas niršta,

Net sienojai girgžda.

Nuo vienvėsvės miršta

Niekieno namai...

Tamara Blažienė

Talka senosiose protestantiškose Panevėžio miesto kapinėse

Balandžio 16 dieną, šeštadienį, visoje Lietuvoje vyko akcija „Darom“. Prie šios prasmingos akcijos prisijungė ir Panevėžio liuteronai bei reformatai, pasiruošę sutvarkyti senąsias protestantiškas miesto kapines. Todėl nešini kas maišu, šluota ar grėbliu rinkosi prie koplytėlės.

Oras puikus, saulė skaisčiai šviečia pro šimtamečių medžių šakas, čiułba paukščiai, tad protestantai darniai kibo į darbą, nes taip norėjo iš sausų lapų išlaisvinti jau besiskleidžiančius liaunus pavasariųjų gėlių žiedelius, apkarpyti išsišakojusius medelius, sutvarkyti nuo laiko ir stiprių vėjų pasvirusius kryžius ar plokštes.

Užrūdiję tvorelių varteliai...

Išvalyti aptvertą kapelį galima tik jaunesniam talkininkui perlipus tvorelę, ir kapelis tarsi prašvinta... Džiugiai į saulę stiebiasi gėlytė, o šalia tvorelės jau žydi ir ištisa pievelė pavasariųjų gėlių. O kiek tokių jau nebelankomų kauburėlių... Sustoju prie jų ir akimirksniai susimąstau. Juk čia amžino poilsio užmigo tie, kurie dalino savo širdies gerumą visiems artimiesiems, pažįstamiems, kiekvienas su savo praeitimi bėgo per gyvenimą tarsi bitutės medų nešdamos. O dabar liko maži kapų kauburėliai...

Parapijietis Anicetas Kutrevičius pirmiausia sutvarko savo močiutės Onutės kapą ir paduoda šios dienos akcijai sukurta eilėrašį:

Šiandien – darom,
Talkavojam!
Kapinaites savo
Šluojam...

Protestantiška
Koplyčia.

Mes – vaikai

Šitos bažnyčios:

Reformatai – liuteronai,
Artimi tikybos žmonės,
Susirinkom pakylėti –
Savo bočių paminėti...

Pajuodavę – geležiniai,
Apkerpėję – akmeniniai,
Stūkso kryžiai išvartyti,
Gotų raidėm užrašyti.

Ažūrinės dailios tvoros,
Marmurinės plokštės storos,
Mena Radvilų laikus,
Mūsų dvasinius turtus...

Jau seniai, seniai, seniai,
Jų netvarko nieks dorai,
Gal nėra ir artimų,
Gal toli – už vandenu...

Bet pavasaris alsuoja,
Žibuoklėlės mėlynuoja
Ir padangėj krankia varnos.
Mūsų – labdaringas darbas.

Ilsisi ir mano čia,
Tėčio motina – Ona.
Mano tai tikra bobutė,
Pasakorė – vaidilutė...

Šiandien – darom,
Talkavojam!

Kapinaites savo
Šluojam...

Te paukšteliai
Čiułba, klega,
Te žvakutės
Mūsų dega...

Nušluoti jau ir takeliai, talkininkai visi laimingi, bendromis pastangomis padarę kilnų ir prasmingą darbą, nes tą dieną ir patiems norėjosi būti geresniems, nuoširdesniems. Velykų šventės mūsų bočiai pasitiks švarioje ir jaukioje aplinkoje.

Palmyra Griciūnienė

www.bagdoinviciusfoto.lt

Kuratorė Marija Bernšteinaitė 1899-2000

Vyriausia amžiumi, išgyvenusi per šimtą metų Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios kuratorė, mokytoja Marija Bernšteinaitė gimė 1899 m. sausio (4) 17 d. Biržuose.

Pirmojo pasaulinio karo metais buvo pasitraukusi į Rusiją, mokėsi Kazanės universitete, po to Latvijoje Rygos universitete.

Nuo 1926 metų mokytojavo Biržų gimnazijoje dėstė geografiją, gamtos mokslus, buvo vice-direktore.

Mokytojas A. Balčiūnas, buvęs M. Bernšteinaitės mokinys, knygelėje „Po gimnazijos saule“ ją tokiais žodžiais prisimena: „Įdomios būdavo mokytojos Marijos Bernšteinaitės geografijos pamokos. Mėgdavom su mokytoja mintimis pakeliauti po įvairias šalis, daug naujo sužinoti apie šalių ekonomiką, klimatą, apie žmones, papročius, jų gyvenimo būdą...“.

Mokytoja mėgdavo vesti mokinius į ekskursijas ežero pakrantėmis, istorinėmis Biržų vietomis: Astravo dvarą, Radvilų pilį.

Halina Jakubėnaitė Dilienė taip pat yra palikusi prisiminimų apie Mokytoją, kaip labai patrauklią, įdomią moterį, turėjusią draugų ir tarp suaugusių, ir tarp jaunimo. Mylėjusią jaunos žmones, aktyviai dalyvavusią jų veikloje, apdovanotą humoro gyslele.

Nors turėjo daug draugų, pažįstamų, taip ir neištekėjo... „Paklausta, kodėl, su šypsena atsakydavo: „Negaliu galvoti apie vedybas, nes man reikia prižiūrėti savo babūnę, mamūnę ir jaunesnę seserį“, – prisiminimuose rašė H. Dilienė.

M. Bernšteinaitė buvo aktyvi Lietuvos reformatų Bažnyčios veikėja. Tarpukario Lietuvos reformatų Sinodas ją buvo išrinkęs Bažnyčios kuratore. Tuo metu

nukelta į 9 p. ►

Kun. Povilas Jakubėnas su konfirmantais 1922 m. Pirmoje eilėje trečia iš kairės Marija Bernšteinaitė. Nuotr. P. Ločerio

Mūsų bičiulis Hermanas Peteris Rombergas

1915 10 03 - 2011 05 18

Vos prieš pusmetį atšventęs 95-ąjį gimtadienį mirė lietuvių evangelikų nuoširdus draugas Hermanas Peteris Rombergas iš Duisburgo – su Vilniumi susigiminiavusio Vokietijos miesto.

H.P.Rombergas gimė 1915 metais spalio 3 d. mažame Vokietijos miestelyje netoli Wismar'o. Pabaigęs mokyklą bei universitetą, kaip ir daugelis jaunų Vokietijos vyrų, buvo įtrauktas į Antrąjį pasaulinį karą. Pateko į nelaisvę ir iki 1949 m. buvo kalinamas Rusijos karo kalėjime, kaip belaisvis dirbo sunkius darbus, ten gerai išmoko rusų kalbą. Grįžęs į Vokietiją, p.Rombergas apsisutojo Duisburge ir tapo Max-Planck gimnazijos mokytoju, direktoriumi, ten dirbo iki pensijos (1980). Peteris Rombergas ir jo žmona Christa, kol jėgos leido, labai daug dirbo Meidericho evangelikų bažnyčioje.

P.Rombergas vos ne kasmet aplankydavo Lietuvą, draugavo su evangelikų reformatų ir evangelikų liuteronų parapijomis. Gerai mokėdamas rusų kalbą, galėjo betarpiškai bendrauti su parapijiečiais, susirado draugų ne tik Vilniuje, bet ir Kaune, Biržuose, Nem. Radviliškyje. Jis labai skatino darbą su vaikais ir jaunimu. Kad Nemunėlio Radviliškyje daug metų tradiciškai vyksta vaikų vasaros stovyklos – didelis P.Rombergo nuopelnas.

P.Rombergas su žmona Christa

rėmė Vilniaus liuteronų parapijos įkurtą Sandoros fondą. Jų dėka į Vilnių buvo atsiųsta daug medikamentų. Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčiai Rombergai atsiuntė suolus, Panevėžio evangelikų reformatų parapijai parūpino Komunijos indus, daugelį kitų didesnių ar mažesnių darbų sutuoktiniai Rombergai padarė Lietuvos evangelikų bažnyčioms. P.Rombergas dalyvavo daugelyje susitikimų kaip patarėjas įvairiais klausimais, ypatingai Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčioje. Jo nuomonę gerbė bene kiekvienas.

2000 m. Hermanas Peteris Rombergas už aktyvų darbą Meidericho evangelikų bažnyčios bendruomenės gyvenime, kurios nariu Jis buvo per 30 metų, už užmezgtą ir plėtotą partnerystę tarp

Duisburgo ir Vilniaus miestų, 85-ojo gimtadienio proga Duisburgo miesto vadovybės buvo apdovanojamas Garbės kryžiumi su kaspinu. Įteikiant apdovanojimą buvo pažymėtas taip pat Jo uolus darbas gerinant santykius tarp krikščionių ir musulmonų. Šiai problemai Vokietijoje jau prieš dešimtmetį buvo skiriamas ypatingas dėmesys.

Paskutinį kartą Peteris Rombergas draugus Lietuvoje aplankė 2000 m., būdamas 85-erių metų.

2004 m. Peteris ir Christa Rombergai apsigyveno Duisburgo protestantų Sinodo senelių namuose. Christa Romberg mirė 2007 metais, o Peteris iki paskutinių dienų labai domėjosi Lietuva, džiaugdavosi sulaukęs svečių iš Lietuvos, susirašinėjo su draugais, prašydavo atsiųsti lietuviškos spaudos ir apgailestavo, kad dėl sveikatos niekada jau negalės apsilankyti Lietuvoje...

Lietuvos bičiulis Hermanas Peteris Rombergas mirė gegužės 18 d., palaidotas gegužės 25 d. Duisburgo Meidericho evangelikų kapinėse.

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia liūdi netekusi artimo bičiulio ir nuoširdžiai užjaučia Peterio Rombergo dukrą Johanną, vaikaičius Janą ir Jakobą bei kitus artimuosius.

InfoRef.lt, „V.r.ž“ inf.

◀ atkelta iš 8 p.

moterų kuratorių be jos dar buvo septynios: Hypatija Šliūpaitė Yčienė (1922), Ona Neimanaitė Yčienė (1926), Ona Putniekaitė Mikelėnienė (1926), Klara Wilcke Šepetienė (1926), Elena Cumf-taitė Nastopkienė (1933), Halina Lipinska Jakubėnienė (1933), Mažuikienė Felicija (1933).

1930 m. evangelikės moterys išsirūpino leidimą kurti Lietuvos Evangelikų moterų sąjungą, M. Bernšteinaitė buvo išrinkta į tos sąjungos centro valdybą.

Mokytoja M. Bernšteinaitė būdama energinga jaunimo globėja, buvo paskirta Biržų ir Rokiškio apskričių skaučių tuntininke.

Po Antrojo pasaulinio karo Marija Bernšteinaitė pasitraukė į Vokietiją ir gyveno Hanoveryje su seserimi E.Jansoniene.

1999 m. sausio 17 d. Jos šimtas gimtadienis buvo didelė šventė: priėmė daugybę sveikinimo telegramų, laiškų, gėlių...

Ji gyvai domėjosi biržiečių likimais, kolegomis, buvusiais

mokiniais. Liko ištikima reformatų Bažnyčiai ir, negalėdama iš Vokietijos atvažiuoti į kasmetinius Sinodus Čikagoje, JAV, siųsdavo sveikinimo laiškus, aukas.

Mirė LERB kuratorė, mokytoja Marija Bernšteinaitė 2000 metais, palaidota Vokietijoje.

D.Gudliauskienė
Pasinaudota:

„Mūsų sparnai“ Nr.80, Nr.81
„Biržų gimnazija 1931“
A.Balčiūnas „Po gimnazijos saule“

Adolfas Mekas

1925–2011

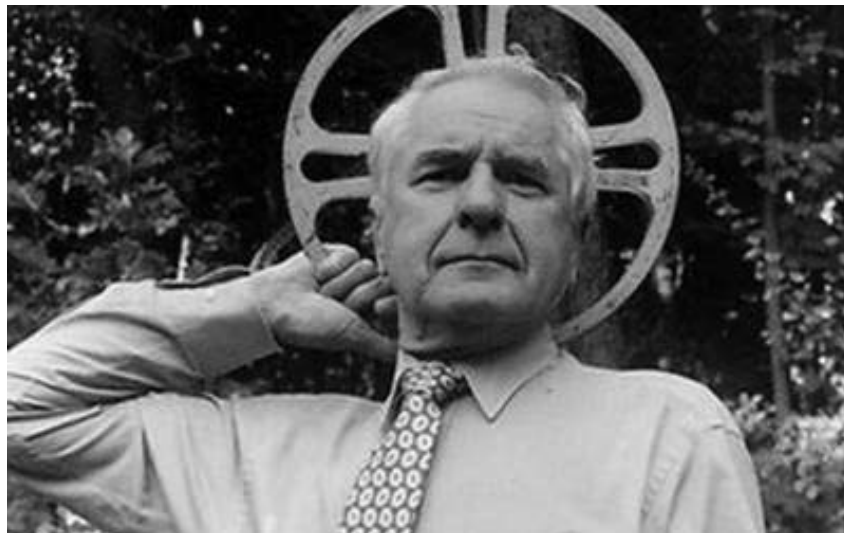
Gegužės 31 dienos rytą mirė išeivis iš Biržų krašto, avangardinio kino kūrėjas, rašytojas, profesorius Adolfas Mekas.

*Meldžiuos aš už tėvynę,
Už mūsų gimtą kaimą
Ir už tą bažnytelę,
Kur radome palaimą.*

Adolfas Mekas, „Sėjėjas“, 1940 m.

Adolfas Mekas gimė 1925 m. rugsėjo 30 d. Semeniškiuose, Papilio valsčiuje, reformatų Elžbietos Jašinskaitės ir Povilo Meko šeimoje. Jis buvo jauniausias, šeštas, vaikas. Adolfo likimas glaudžiai susijęs su trejais metais vyresnio brolio, plačiai pasaulyje žinomo kino avangardininko, save vadinančio filmininku, Jono Meko likimu. Jie kartu augo, kartu patyrė gyvenimo išbandymus, kartu, dar besimokydami mokykloje, pradėjo rašyti eilėraščius. Tėvai buvo šviesūs ūkininkai, mylėjo knygas. Kaip vėliau, jau tapę žymiais kino pasaulio žmonėmis, broliai rašė, kad tėvų spintos lentynose gulėjo storos odos viršeliais Šv. Raštas, evangelijų, giesmyių, pamokslų, maldų rinkinių, Šv. Rašto komentarų knygų.

Mekų dėdė – reformatų kunigas Povilas Jašinskas. Adolfas su broliu Jonu dažnai lankydavosi Biržų klebonijoje, karo metais jos palėpėje buvo iširengę slėptuvę. Antrą kartą prie Biržų artėjant karo frontui, kun. P. Jašinskas parūpino broliams kelionės dokumentus į Austriją, Vienos universitetą, ir 1944 m. liepos 12 d. jie išvyko iš Biržų. Kelionė nebuvo tokia sklandi kaip tikėjosi. Pralaukę Panevėžyje tris paras, Jonas ir Adolfas įsėdo į Karaliaučiuon važiuojantį traukinį. Prie Hamburgo vokiečiai juos uždarė karo belaisvių stovykloje. Dešimt mėnesių buvo laikomi Elmshorno priverčiamųjų darbų stovykloje (Vokietija) – negelbėjo jokie protestai ar aiškinimai, kad yra studentai. Vėliau jie buvo perkelti į belgų ir olandų stovyklą. Ne-

Nuotr. indiewire.com

sėkmingai bandė pabėgti į Daniją. Pateko į Vysbadeno karo pabėgėlių stovyklą, kurioje jau gyveno apie porą tūkstančių lietuvių.

1946 m. broliai Vokietijoje įstojo į Mainco universitetą studijuoti literatūros ir filosofijos, vėliau mokėsi Johano Gutenbergo universitete. Tais pačiais metais Adolfas su broliu Jonu ir kitais pradėjo leisti avangardinį žurnalą „Žvilgsniai“. Kartu su broliu Jonu išleido tris pasakų knygas: „Trys broliai ir kitos pasakos“ (1946), „Iš pasakų krašto“ (1947) ir „Knyga apie karalius ir žmones“ (1947).

1949 m. A. ir J. Mekai laivu išplaukė į JAV, apsigyveno Niujorke, mokėsi Niujorko televizijos seminare. Nuo 1955 m. jie leido ir redagavo dvi mėnesinių kino žurnalą „Film Culture“.

1971 m. A. Mekas Bardo koledže (Annandale-on-Hudson, Niujorko valstija) įsteigė Kino fakultetą ir 33 metus (iki 2004 m.) jame dėstė.

A. Mekas sukūrė avangardinių filmų: „Aleliuja kalvoms“ (1963), „Vėjo gėlės“ (1968), „Sugrižimas namo“ (1971–1972) ir kt., kurie sėkmingai keliavo po pasaulį, buvo rodomi Kanų, Venecijos, Londono, Berlyno, Monrealio, Maskvos kino

festivaliuose, yra gerai vertinami publikos ir kritikos.

Pastaraisiais metais, be kitų projektų, A. Mekas kartu su Davidu Avallone kūrė filmą apie italų mąstytoją Giordano Bruno „Burn Bruno Burn“. Adolfas vaidino ir neseniai J. Meko sukurtame filme „Sleepless Nights Stories“.

A. Mekas keletą kartų lankėsi Lietuvoje, Biržuose, gimtajame Semeniškių kaime. Prieš ketverius metus trečią kartą apsilankęs savo tėviškėje Biržų krašto nepriklausomo laikraščio „Šiaurės rytai“ korespondentui Algirdui Butkevičiui kalbėjo apie meilę savo tėviškei, su šiluma prisiminė namus, šaltas lietuviškas žiemas, kai būdamas mažas berniukas keturis kilometrus per pusnis klampodavo į mokyklą.

Su žmona dainininke Pola Adolfas užaugino sūnų Seaną.

Išėjęs iš Bardo koledžo, A. Mekas vasaras leido Prancūzijoje ar Italijoje, kur jo žmona vadovauja moderniojo šokio mokyklai.

Mirė prof. Adolfas Mekas gegužės 31 dienos ankstyvą rytą.

„V.r.ž.“ informacija

I N F O R M A C I J A

■ **Balandžio 22 d.** Lietuvos automobilių kelių direkcija prie Susisiekimo ministerijos, kurios veiklos prioritetas – eismo saugumas, sutarė su Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios atstovais dėl saugesnės situacijos keliuose propagavimo ir perdavė nemenką rinkinį įvairių saugaus eismo priemonių: daugiau kaip 2000 atšvaitų, šviesą atspindinčių pakabukų, liemenių, knygelių saugaus eismo tema ir kt., kurie bus išdalyti Vilniaus, Biržų, Kauno, Kėdainių, Klaipėdos, Nem. Radviliškio, Papilio, Panevėžio, Švobiškio parapijų reformatams, pirmiausia – vaikams.

■ **Gegužės 5 d.** Vydūno ir Rericho draugijų būstinėje Vilniuje Vandos Vasiliauskienės knygos apie lietuvių kalbos mokymą Karaliaučiaus krašte, jo šviesuolius „Godų duženos tikrovėje“ pristatyme giedojo Vilniaus reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas Janinos Pamarnackienės. Vanda Vasiliauskienė, lietuvių ir lotynų kalbų mokytoja, penkiolika metų direktoriavo Rokiškio vidurinėje mokykloje, 1990 m. išvažiavo į Karaliaučiaus kraštą, kur vis dar nėra nė vienos lietuviškos mokyklos, mokyti lietuvių vaikus gimtosios kalbos.

■ **Gegužės 7 d.** vilniečiai šešiais automobiliais sugūžėjo į svetingųjų Arlauskų sodybą atsiimti Ažuolyno sodintojo liudijimo, pagarbinti Viešpaties, drauge pasidžiaugti pavasarine gamta.

■ **Gegužės 12 d.** Vilniaus Mokytojų namų svetainėje įvyko rašytojos Astridos Petraitytės sudarytos knygos „Knygius Petras Jaunius“ sutiktuvės. Vakarą buvo skirtas Reformacijos draugijos mecenatui, kultūros puoselėtojui, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios kuratoriui Petriui Jauniui-Januševičiui atminti.

■ **Gegužės 15 d.** į ataskaitinį Reformatų senjorų draugijos susirinkimą susirinkę vilniečiai pasidžiaugė, kad Draugija išvengė finansinių sunkumų, numatė, ką įstengs padaryti savo ir negalinčių lankyti pamaldų garbaus amžiaus parapijiečių labui.

Panevėžyje gegužės 15 d. įvairių krikščioniškų bendruomenių narius į ekumenines pamaldas Muzikiniame teatre buvo sukvietausi Panevėžio Tikėjimo žodžio

bažnyčia, šiemet švenčianti savo bendruomenės įkūrimo 20-metį. Šio jubiliejaus proga juos sveikino, ekumeninėse pamaldose dalyvavo, kartu meldėsi, žodžiu ir giesme šlovino Viešpatį evangelikai reformatai, Romos katalikai, stačiatikiai, metodistai, laisvieji krikščionys, Vynuogyno bendruomenės nariai, evangelizacinio Vilties festivalio direktorius Viktoras Hamm'as.

Gegužės 26 d. Bažnytinio paveldo muziejuje (buv. Mykolo bažnyčia) vyko konferencija „Lietuvos krikščioniškųjų konfesijų raštijos paveldas“, kurioje buvo pristatytos Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje naudotos tradicinių krikščioniškųjų konfesijų liturginės knygos (ranka rašytos, spausdintos), aptarta jų raida, naudojimas. Apie senąsias XVI–XIX amžių LDK ir Prūsijos liuteronų bei reformatų bažnyčių liturgines knygas – agendas pasakojo liuteronų kunigas doc. dr. Darius Petkūnas.

■ **Gegužės 28 d.** Šilutės ev. liuteronų bažnyčioje Giesmių šventėje, skirtoje Šilutės miesto 500-ųjų metų jubiliejui, dalyvavo ir giedojo Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, sustiprintas Vilniaus raj. Pagirių mišraus choro „Pagirių dainoriai“ giesmininkais. Abiem chorams vadovauja dirigentė Jaina Pamarnackienė.

Vaikų, paauglių poilsis

LIEPOS 23 - 30 DIENOMIS

planuojama tradicinė reformatų vaikų stovykla
Nem. Radviliškyje. Stovyklos tema: „Tėve mūsų...“,
stovyklos direktorė Šarūnė Vareikaitė,
dvasinis vadovas kun. Rimas Mikalauskas.

Lietuvos Biblijos skaitymo draugija,
kaip ir kas metai, skelbia vaikų, paauglių krikščioniškų
vasaros stovyklų Berčiūnuose prie Panevėžio,
ant Nevėžio kranto, datas:

7-12 m. vaikų: RUGPJŪČIO 1 - 7 D.,

13-16 m. paauglių: RUGPJŪČIO 10 - 17 D.

Kelialapio kaina savaitei 400-420 Lt.

Daugiau informacijos www.biblijos-skaitymas.lt

RUGPJŪČIO 1-5 D.

BIEN (Baltijos tarpkultūrinis ekumeninis tinklas)

kviečia jaunimą į Kaliningrade vykiantį

11-ąjį BIEN festivalį tema „Iššūkis priimtas“

(„Challenge accepted“). Vasario 25-27 dienomis vykusio
parengiamojo pasitarimo dalyviai kartu meldėsi Kaliningrado
ev. liuteronų parapijos sekmadieninėse pamaldose.

<http://pureandsimplehome.files.wordpress.com/2009/07/summertime.jpg>

Sveikiname

IRENA AVIŽONIENE,

balandžio 29 d. atšventusių 85 metų Jubiliejų.

Linkime sveikatos ir laimingų Dievo palaimos metų!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

*Lietuvos reformatų Bažnyčios
vadovybė:*

Gen. superintendentas

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje,

mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
Konsistorijos prezidentas
krt. dr. Mykolas Mikalajūnas**

mob. 8 686 24 562

Interneto svetainės adresas

www.ref.lt

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Vicesuperintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas

gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas

(gyv. Vokietijoje)

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Evaldas Tamariūnas

gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

Parapijos vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkė

Vida Cupreva 236 3224 d.,

mob. 8 673 04 537,

pavadootoja Danguolė Juršienė

219 1109 d., 241 6981 n.,

mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė

242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė

234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė

277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.

Leidžiamas iš surinktų aukų.

9177202915120001